

Lovbestemmelser om Forligsvæsenet give Anledning til, at den ene Ret kan antage, at Forligslovgivningen er overholdt, medens den anden Ret, hvortil Sagen bliver indanket, kan være af en anden Mening, og saaledes kan der procederes fra den ene Instants til den anden, uden at man kan have Visshed om, at Retterne ere af samme Ansuelse. Hertil maa jeg bemærke, at det Samme kan gjøres gjældende, selv om § 8 fik Lovskraft, thi saa vilde der jo opstaae Spørgsmaal, om Sagen har været forhandlet i sin Almindelighed eller kun i nogle af dens Enkeltheder; man vilde blot faae noget Nyt at twistes om; idet man paa den ene Side vilde paaftaae, at den Behandling, Sagen havde faaet, maatte kunne kaldes en Behandling af Sagen i sin Almindelighed, medens der paa den anden Side naturligt vilde blive paaftaaet det Modsatte, at den stedfundne Forligsmægling kun gjaldt nogle Enkeltheder. Jeg indseer derfor aldeles ikke, at der vilde opnaaes Andet ved at antage § 8, end en ny Lumleplads for de Herrer Retslærde, Dommere og Sagførere, til at øve deres Lovfortolkningskunst og Skarpsindighed paa, og det troer jeg, vi gjøre bedst i at søge undgaaet ved at stemme imod § 8, saa meget hellere, som der nu engang har dannet sig en bestemt Retspraxis, der er almindelig bekjendt, og hvormed man meget godt kan hjælpe sig igjennem Bankelighederne, ved nemlig at affatte Klagerne i saa omfattende og almindelige Udtryk, at man ikke udsætter sig for senere at komme i det Tilfælde, at det bagefter skal kunne siges, at Noget er uklart.

Ischering: Naar det ærede Medlem sagde, at man er kommen i den meget gode Bane at affatte Klagerne saaledes i Almindelighed, at man ikke bagefter kunde sige, at der

var udeladt Noget, saa har han derved godtgjort, at det, han sagde kort forud, dog ikke medførte nogen Fare. Han sagde nemlig kort forud, at nu vilde vi komme til at procedere om, hvorvidt Sagen havde været foretaget i sin Almindelighed, og det vilde give Anledning til stor Strid, men, naar vi allerede ved den Praxis, vi have, ere komne saavidt, at vi kunne opfatte den i dens Almindelighed, uden at der er nogen Bankelighed deri, saa synes mig ogsaa, den Fare, maa være ryddet afveien. Jeg troer ikke, at der i den Bemærkning indeholdes noget Væsentligt imod § 8. Det, hvorfor jeg har taget Ordet, er, fordi denne Paragraph forekommer mig, at være Slutningen i den hele Lov; forfaste vi denne Paragraph, saa kunne vi efter min Overbeviisning ligesaagodt forfaste hele Loven; thi saa kan den ikke bestaae med den Processform, vi for Diebliffet have, og den Anvendelse, vi for Diebliffet gjøre af Forligsvæsenet. Jeg har taget Ordet, fordi det forekommer mig, at denne Sag hidtil kun har været forhandlet imellem de Retslærde, og at det ogsaa kunde være godt, at en enkelt i Retsforholdene ukyndig Mand forsøgte at gjøre det klart for Thinget, hvorledes han opfattede Betydningen af denne Paragraph. Det har gjort mig meget ondt, at høre den ærede Ministers Udtalelse om denne Paragraph, i den tvivlende Stikfelse, hvori han har fremstillet det, som om det kunde være tvivlsomt for ham, om han kunde gaae ind paa Loven, naar denne Paragraph, navnlig den sidste Deel deraf, blev vedtaget. Mig forekommer det, at den sidste Deel er ligesaa nødvendig som den første, og at der aldeles ikke vil kunne opstaae nogen Bankelighed ved at beholde den i den Stikfelse, den har.